

Arrest

nr. 70 168 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2011 (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2009 meldt verzoekers vader zich aan bij de gemeente. Op 24 augustus 2009 vraagt verzoekers vader om een inschrijving als werkende EU-onderdaan. Hij ontvangt een bijlage 15.

Op 13 januari 2010 meldt verzoekers moeder haar aanwezigheid bij de gemeente.

Op 17 maart 2010 verzoekt verzoeker om zijn inschrijving met toepassing van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2010 wordt een verklaring van inschrijving afgeleverd aan verzoekers vader (bijlage 8).

Op 24 juni 2010 dienen verzoeker en zijn moeder een aanvraag in tot inschrijving, als respectievelijk bloedverwant in neergaande lijn en echtgenote. Er wordt hen een verklaring van inschrijving afgeleverd (bijlage 8).

Op 20 oktober 2010 wordt opnieuw een verklaring van inschrijving (bijlage 8) afgeleverd aan verzoekers moeder.

Op 3 november 2010 wordt verzoekers vader, via de burgemeester, verzocht zijn actuele situatie toe te lichten.

Op 2 december 2010 dient verzoekers vader bijkomende stukken in.

Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van zijn vader, zijn moeder en minderjarige broer en van verzoeker een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu betreft de bestreden beslissing de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. De beslissing is aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 augustus 2011 en de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Y.M.I. (...) geboren te Lausanne, op (in) 29.11.1991 van Bulgaarse nationaliteit

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de vader, I.I.Y. (...). De vader van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Er werd dan ook om die reden, overeenkomstig art. 42 septies van diezelfde wet een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art 42ter §1, T van de wet van 15.12-1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de zoon, Y.M.I. (...), gezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft en deze burger ten gevolge van deze beëindiging van zijn verblijfsrecht, het land moet verlaten.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene wel een aantal maanden een reguliere activiteit zou hebben opgebouwd als werknemer. Echter, dit doet geen afbreuk aan het feit dat het verblijfsrecht van zijn vader op frauduleuze wijze werd bekomen en betrokkene zelf aan dit frauduleus verblijf rechten heeft ontleend: nl. achtereenvolgens het verblijfsrecht en de arbeidskaart Betrokkene kan geen rechten ontlenen aan een arbeidskaart die werd verkregen tijdens een verblijf dat een afgeleide is van een frauduleus bekomen verblijf.

Zelfs indien wel rekening zou gehouden worden met de vermoedelijke tewerkstelling van betrokkene, quod non, kan betrokkene onmogelijk reeds voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 69 sexies, §2 van het KB van 8.10.1981 gezien hij met de arbeidskaart onmogelijk twaalf maanden regelmatig en ononderbroken aan de slag kan zijn geweest. De arbeidskaart werd namelijk niet afgeleverd voor een geheel jaar. Betrokkene blijkt geen nieuwe arbeidskaart te hebben ontvangen (zie gegevens rijksregister, in het administratief dossier is daar geen informatie over opgenomen).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer

bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing’.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 Vw.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de firma van zijn vader, waarvan deze vennoot was, reeds op 11 mei 2010 failliet was verklaard geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet voldoende werd gehoord.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij alles in het werk stel om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving en vanaf schooljaar 2011-2012 les volgt aan het Centrum Deeltijds Onderwijs De Rotonde (cf. stuk 2).

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd en heeft nagelaten verzoeker te horen/ uit te nodigen teneinde zijn verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen.”

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen(hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en artikel 42ter, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar de vaststelling dat het verblijfsrecht van verzoekers vader, in functie van wie verzoeker zijn verblijfsrecht verkreeg, werd beëindigd. Tevens motiveert verweerder met betrekking tot zijn onderzoek over verzoekers huidige werksituatie. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt herhaald dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat zijn verblijf werd beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, mist zijn kritiek juridische en feitelijke grondslag aangezien uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze is genomen met toepassing van artikel 42ter § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. *In casu* stelt verweerder vast dat een einde dient te worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, gezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de persoon in functie van wie hij gezinshereniging vroeg.

De bestreden beslissing bevat tevens een beoordeling van verzoekers verblijfstoestand. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verweerder een onderzoek heeft verricht waarbij werd vastgesteld dat het verblijfsrecht van verzoekers vader, in functie van wie hij zijn verblijfsrecht verwierf, werd beëindigd op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet, laat staan dat hij weerlegt dat *“Overeenkomstig art 42ter §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de zoon Y.M.I. (...), gezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft en deze burger ten gevolge van deze beëindiging van zijn verblijfsrecht, het land moet verlaten.”*

Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens zijn verdediging/standpunt te horen. Hij wijst erop dat hij volledig ter goeder trouw is, *“nu hij alles in het werk stel om zich zo vlug mogelijk te integreren in de Belgische samenleving en vanaf schooljaar 2011-2012 les volgt aan het Centrum Deeltijds Onderwijs De Rotonde (cf. stuk 2)”*.

De Raad merkt vooreerst op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder niet enkel de verblijfssituatie van zijn vader heeft onderzocht, doch ook verzoekers actuele werksituatie heeft onderzocht en dat verzoeker de kans kreeg zijn standpunt kenbaar te maken. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verweerder, via de burgemeester van de stad Gent, aan verzoekers vader de volgende vraag stelde:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welk activiteiten hij heden heeft (werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...). Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken.

Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan alle nodige bewijsstukken voor te leggen, dit binnen de maand na kennisname van deze brief (datum van kennisname + 1 maand)

Indien betrokkene nog steeds een zelfstandige activiteit zou hebben, kan dit worden aangetoond aan de hand van een recent uittreksel van de kruispuntpank van ondernemingen, eventueel aangevuld met een ander bewijs van de zelfstandige activiteit (voor zover de naam van betrokkene niet op het volledige uittreksel te vinden zou zijn bvb aan de hand van een recent attest van de sociale kas der zelfstandigen).

*Indien de echtgenote of inwonende zoon een economische activiteit of bestaansmiddelen zouden hebben, mogen ook hiervan bewijzen geleverd worden.
(...)”*

Op 2 december 2010 dient verzoekers vader naar aanleiding van dit schrijven verschillende bewijsstukken in. Geen van deze stukken hebben betrekking op de economische activiteit(en) van verzoeker.

Verweerder motiveert dienaangaande het volgende:

“Uit het dossier blijkt dat betrokkene wel een aantal maanden een reguliere activiteit zou hebben opgebouwd als werknemer. Echter, dit doet geen afbreuk aan het feit dat het verblijfsrecht van zijn vader op frauduleuze wijze werd bekomen en betrokkene zelf aan dit frauduleus verblijf rechten heeft ontleent: nl. achtereenvolgens het verblijfsrecht en de arbeidskaart. Betrokkene kan geen rechten ontleenen aan een arbeidskaart die werd verkregen tijdens een verblijf dat een afgeleide is van een frauduleus bekomen verblijf.

Zelfs indien wel rekening zou gehouden worden met de vermoedelijke tewerkstelling van betrokkene, quod non, kan betrokkene onmogelijk reeds voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 69 sexies, §2 van het KB van 8.10.1981 gezien hij met de arbeidskaart onmogelijk twaalf maanden regelmatig en ononderbroken aan de slag kan zijn geweest. De arbeidskaart werd namelijk niet afgeleverd voor een geheel jaar. Betrokkene blijkt geen nieuwe arbeidskaart te hebben ontvangen (zie gegevens rijksregister, in het administratief dossier is daar geen informatie over opgenomen).”

Verzoekers betoog weerlegt niet het motief dat hij zijn tijdelijke arbeidskaart verkreeg tijdens een periode van onrechtmatig verkregen ‘verblijfsvergunning’ en dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 69sexies, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Verzoeker weerlegt deze motieven niet. Hij wijst er enkel op dat hij alles in het werk stelt om zich zo snel mogelijk te integreren en vanaf het schooljaar 2011-2012 les volgt aan het Centrum Deeltijds Onderwijs. Verzoeker heeft nagelaten deze informatie tijdig over te maken aan verweerder. Verzoeker heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid die hem werd geboden om zijn situatie toe te lichten, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan met welke gegevens verweerder geen rekening heeft gehouden, die van enige invloed konden zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij heeft tweemaal het gekweten rolrecht ten belope van 175 euro betaald, bijgevolg dient haar eenmaal dit bedrag terugbetaald te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN